

Справка за резултатите от обществените консултации по проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, публикуван за обществено обсъждане на Интернет страницата на Министерството на финансите и Портала за обществени консултации

Подател	Предложение	Приема/не приема/ предложението	Мотиви
valentin.2017	<p>Този текст може да ощети доставчика на платежни услуги този текст може да ощети доставчика на платежни услуги „Когато изпълнението е насочено върху валутна сметка, доставчикът на платежни услуги, който води сметката и не е банка, прехвърля по сметката на публичния изпълнител, наредил изпълнението, левовата равностойност на валутата по курса на Българската народна банка за деня, в който е получено разпореждането“ Предлагам този текст да се коригира по такъв начин, че да не ощетява доставчика на платежни услуги. Възможно е ползването на курса на БНБ да не е изгодно за доставчика на платежни услуги, ако пазарния курс към съответния момент е различен. По-справедливо би било това да става по курс, който е близък до пазарния. Фиксингът на БНБ може да се различава</p>	Приема се частично	<p>§ 43. В чл. 228 се правят следните изменения и допълнения: 4. В ал. 3 думите „валутна сметка, банката, в която се води сметката“ се заменят с „вземане по сметка в чуждестранна валута, банката, съответно доставчикът на платежни услуги“, а думата „нейния“ се заменя със „своя“.</p>

	<p>значително от пазарния курс, особено по време на хиперинфлация. Но даже и при обичайна висока волатилност на валутните пазари е възможно доставчикът на платежни услуги да реализира загуба. Разбирам, че цената на валутния превод може да е твърде висока (в случай, че валутата е различна от евро и доставчикът на платежни услуги няма сметка в банката към която се прави плащането). Но мисля, че може да се намери по-добро решение. Трябва да се има предвид и какво ще стане ако по-късно съдът обяви, че конфискацията е била незаконосъобразна. Кой ще плати обезщетение за това, че собственикът на валутата е реализирал загуби от това, че левът е поевтинял спрямо съответната валута?</p>		
	<p>Прилагане на СИДДО без основание Текстът в чл. 275а „Прилагане на СИДДО без основание“ е подвеждащ. По-надолу пише нещо съвсем различно: „без да са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО“. Тоест, наказанието са налага в случай, че не са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО, а не в случай, че се прилага СИДДО без основание. Считам, че това не е правилно. Предлагам да отпадне изискването да се удостоверява основанията за прилагане на СИДДО. В тежест на НАП да бъде при</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Не споделяме мнението, че заглавието на предложението чл. 275а „Прилагане на СИДДО без основание“ е подвеждащо. Съгласно разпоредбата на чл. 135, ал. 2 на ДОПК, спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане се прилагат след удостоверяване на основанията за това. В тази връзка, когато не са доказани основанията за прилагане на СИДДО, такава ще е приложена именно без основание, ако бъде признато предвидено в нея данъчно облекчение и в резултат не</p>

	<p>евентуална проверка или ревизия да доказва, че не е правилно приложено СИДДО.</p> <p>Предлагам да отпадне изискването в ЗДДФЛ за представяне на „доказателства“ за удържани данъци в чужбина (чл. 50, ал. 5). В тежест на НАП да бъде да доказва при евентуална проверка или ревизия, че не са внесени (удържани) данъци в чужбина и затова се дължи данък в България.</p> <p>Предлагам да отпадне задължението за деклариране на доходите на физическите лица, които съгласно СИДДО не се облагат повторно с данък в България. Например: доходи от дивиденди, които не се облагат с данък дивидент, защото поради СИДДО дивидентът вече е обложен в друга държава със ставка не по-малка от тази в България. Обичайна практика е физически лица да купуват акции на компании установени в САЩ и други държави, където им удържат данък върху изплатените дивиденди и поради СИДДО не се дължи в България данък върху дивидента. Отпадането на задължението за деклариране на тези (необлагаеми в България) дивиденди (а също така и за представянето на "доказателства" за удържаните данъци върху дивидентите в чужбина) ще облекчи попълването на данъчната декларация на</p>		<p>бъде внесен данък.</p> <p>Останалите предложения и коментари не са свързани с предложената разпоредба и със законопроекта, предмет на обществено обсъждане.</p>
--	---	--	--

	<p>физическите лица.</p> <p>Ако все пак не сте съгласни с тези предложения, като компромисен вариант предлагам от ЗДДФЛ да отпадне поне задължението за представяне на „доказателства“ за удържаните данъци в чужбина когато става въпрос за удържани данъци върху дивидентите изплатени от публично търгувани компании. Това ще улесни подаването на данъчната декларация, но няма да затрудни НАП при евентуална проверка, защото се знае, че дивидентите, изплащани от публично търгувани компании от съответните държави, се изплащат след удържане на данък дивидент и има СИДДО, поради което не са облагаеми в България.</p> <p>В чл. 50 ал. 6 от ЗДДФЛ има предвидено изключение, но то важи само когато се прилага метод за избягване на двойното данъчно облагане „освобождаване с прогресия“. Много често обаче се ползват други методи за избягване на двойното данъчно облагане (в повечето случаи за дивидентите важи метода „данъчен кредит“).</p> <p>В ЗДДФЛ не е изяснено на какви критерии трябва да отговарят доказателствата по чл. 50 ал. 5. Когато има удържани данъци върху дивидентите обикновено физическите лица представят справка от инвестиционния посредник, където се</p>		
--	--	--	--

	<p>виждат получените дивиденди. Ако има разлика между получените дивиденди и брутната сума на дивидентите - значи разликата представлява удържан данък. Възможно е в справката от инвестиционния посредник да се вижда и колко е удържания данък, не само изплатената сума. Дали това е правилно е трудно за данькоплатците да разберат, защото не е описано ясно в закона какви трябва да са тези „доказателства“.</p> <p>Важно е да няма изискване за предоставяне на документи, които на практика е невъзможно да бъдат набавени (напр. защото няма бюрократична пътека за това в съответната държава, предвид конкретния начин, по който акциите се притежават - напр. чрез омнибус сметка) или е твърде скъпо и непрактично да се набавят. Съществуването на трудности за разбиране и изпълнение изисквания за представяне на документи представлява подигравка с гражданите.</p>		
	<p>„всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане“</p> <p>Фразата „всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане“ може да се тълкува твърде широко.</p> <p>Ако няма формален договор за предоставени или закупени услуги? Това</p>	<p>Не се съдържа предложение</p>	<p>Не става ясно коментарът по кое предложение за изменение или допълнение в законопроекта е направен. Подобно словосъчетание е налице в чл. 38 от ДОПК във връзка със задължението за съхраняването (при лицето) на счетоводна и търговска информация, както и на</p>

	<p>като нарушение на закона ли ще се разглежда?</p> <p>На практика в онлайн бизнеса не се ползват подписани договори.</p> <p>Много често нито се печата на хартия и пописва договор, нито се подписва с електронен подпис.</p> <p>Сключването на договора става неформално, като се изяви съгласие с общите условия и се направи плащане. Тези общи условия са публикувани чрез уеб сървър, но не смятам, че наличието на TLS/SSL сертификат (ползване на протокол https) може да се разглежда като електронно подписване на документа.</p> <p>Тези общи условия са писани от специалисти по право за да се ползват с цел правна защита при евентуално дело в съда и рядко се четат подробно от лицата, които уж се съгласяват с тях. И е трудно да минат за подписан договор по българското законодателство.</p> <p>Когато не се съхранява несъществуващия договор глоба ще има ли? Не е ли правен абсурд да се налага глоба за това, че не се съхраняват документи, които не съществуват?</p> <p>С подобно законотворчество карат хората да си местят фирмите в Естония, Великобритания и други държави, където се работи по-лесно, въпреки че може да има по-високи данъци. В Естония има</p>		<p>сведения и документи от значение за данъчното облагане, който е традиционен институт на българското данъчно и счетоводно законодателство.</p>
--	--	--	--

	<p>една особеност на корпоративния данък – не се дължи такъв, ако не се разпределя дивидент. Затова някои предприемачи избират Естония вместо България когато решават къде да си регистрират фирма. Предлагам и в България да не се облагат с корпоративен данък печалбите, които не са разпределени като дивиденти. Ще трябва още много премахване на законодателен спам от българското законодателство и борба с административния произвол и административната тежест, ако искаме България да се конкурира успешно с Естония.</p>		
	<p>Възможност за измами с разваляне на „неизгодни“ сделки Възможността за разваляне на „неизгодни“ сделки създава възможности за злоупотреби и измами с участие на служители на НАП. Например е възможно имущество да бъде прехвърлено на трето лице, което да го продаде на жертвата на измамата и парите от продажбата да „изчезнат“. След разваляне на сделката жертвата на измамата остава без имуществото, а парите няма как да се върнат, защото на лицето, което ги е „изгубило“, няма какво да му се вземе. Обичайна практика в бизнеса е да се правят сделки, които са неизгодни. Не</p>	<p>Не се съдържа предложение</p>	<p>Становището не е свързано с предложението в §41 от проекта на ЗИД на ДОПК за допълнение на чл. 216 от същия кодекс. В действащите разпоредби на чл. 216 от ДОПК изрично са изброени действия и сделки, които могат да бъдат обявени за недействителни. Видно от текста на чл. 216, ал. 2 от ДОПК недействителността не се обявява от служител на НАП, а по иск на публичен вискател или публичен изпълнител по реда на Гражданския процесуален кодекс.</p>

	<p>винаги е възможно всеки път да се сключват изгодни сделки. Освен това дали дадена сделка е неизгодна или не е въпрос на мнение и не е обективен факт.</p>		
	<p>Възможност за злоупотреба с правото за изискване на информация от значение за данъчното облагане Възможност за злоупотреба с правото за изискване на информация от значение за данъчното облагане Искам да обърна вниманието ви на възможностите за злоупотреби от страна на служителите на НАП във връзка с възможността им да изискват счетоводна и търговска информация, както и всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане. Тъй като тази дефиниция е твърде широка на практика предприемачите ще са принудени да предоставят всякаква информация, свързана с бизнеса им (защото може да се твърди, че е от значение за данъчното облагане). Събраната от НАП информация може да се продаде на черния пазар. Коментари от социалните мрежи: От НАП ни проверяват за периода януари 2014-та-юни 2016та и са поискали бекъп на сайтовете от хостинг компанията. В бекъпа са имената на нашите клиенти, имейли, телефони, рекламните агенции</p>	<p>Не се съдържа предложение</p>	<p>Коментарът не е свързан със законопроекта. Вероятно се отнася за чл. 38 от ДОПК във връзка със задължението за съхраняването (при лицето) на счетоводна и търговска информация, както и на сведения и документи от значение за данъчното облагане, който е традиционен институт на българското данъчно и счетоводно законодателство. Предвид многообразието от юридически факти, от които би могло да възникне данъчно правоотношение, не е възможно изчерпателно или ограничително да се изброят в закона документите, данните и сведенията, които биха били от значение за данъчното облагане. В хода на конкретните производства по ДОПК става ясно кои документи, данни и сведения са от значение за данъчното облагане в конкретния случай. В чл. 72-75 от ДОПК са нормативно установени правила относно съхраняване и разкриване на данъчно-осигурителна информация,</p>

	<p>наши клиенти. И за моя изненада: от хостинг компанията са предоставили бекъпа не само за срока на проверката, а за почти 10 години назад.</p> <p>* * *</p> <p>Търговската информация отдавна я искат без никакъв смислен аргумент за полза към фиска. Данъчната я имат и я получават всеобхватно и структурирано в ДДС декларациите. Искат търговската да е структурирана за да стане стока годна за обмен. Логистичната също явно я получават структурирано поне частично. Остава само know-how информацията и тази за вътрешните бизнес-процеси.</p> <p>Когато имат всичко това рейдърството ще е детска игра.</p> <p>Който не може да граби просто ще краде - ако не може да превземе бизнеса ще може да краде доставчици и клиенти.</p> <p>Правната рамка се обсъжда напълно проформа с дискусии от типа - да се застреля или да се обеси.</p> <p>* * *</p> <p>Сигурен източник ми довери, че родните сървъри са със служебен достъп за едни служебни лица тук. Така икономическият шпионаж е формалност за хора на едни службици!</p>		<p>която включва и данните от търговска дейност, стойността и вида на отделните активи и пасиви или имуществва, представляващи търговска тайна, съгл. чл. 72, ал. 1, т. 4 ДОПК.</p> <p>Съгласно чл. 73, ал. 1 от ДОПК органите и служителите на НАП, експертите и специалистите и всички други лица, на които е предоставена или им е станала известна данъчна и осигурителна информация, са длъжни да я пазят в тайна и да не я използват за други цели освен за прякото изпълнение на служебните си задължения.</p> <p>За нарушаване на служебните задължения за опазване на служебна тайна и данъчно-осигурителна информация са предвидени съответни санкции.</p>
	<p>Относно преводите на документи на български език (първа част)</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Предложението не е свързано с разпоредби от законопроект за</p>

	<p><i>Чл. 55. (1) При поискване от орган по приходите субектът е длъжен да представи съставен на чужд език документ, придружен с точен превод на български език, извършен от заклет преводач.</i></p> <p><i>(2) В случаите, когато документът не е представен с точен превод в определения срок, органът по приходите може да извърши превод за сметка на субекта.</i></p> <p><i>(3) От датата на писменото искане по ал. 1 до датата на представянето на превода срокът за завършване на съответното производство спира да тече.</i></p> <p>Предлагам да се премахне задължението за предоставяне на документи на български език, когато такива не са налични, с цел да се противодейства на прекомерната административна тежест и възможности за злоупотреба, корупция и тормоз от страна на служители на НАП.</p> <p>Особено притеснителна е възможността служител на НАП да възложи извършването на превода да се извърши от преводаческата агенция на свой братовчед, който съвсем случайно после прави дарение или продава нещо на занижена цена.</p> <p>В случай, че не бъде прието предлагам като компромисен вариант да се премахне фразата „извършен от заклет преводач“ и</p>		<p>изменение и допълнение на ДОПК, публикуван за обществено обсъждане.</p>
--	--	--	--

	<p>да отпадне задължението за превеждане на документи, които са написани на езици, на които традиционно говорят гражданите на ЕС, включително и английски език. И ако има закони, които да регулират кой може да бъде „заклет преводач“ и кой не – да се премахнат. Не смятам, че онзи правилник за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа от 1958 г. може да се ползва за определяне на това кой преводач може „заклет преводач“), но ако смятате така и установите, че има съдебна практика това да е така, предлагам да се премахне този правилник или да се редактира така, че на практика всеки да може да извършва услугите по превеждане на документи. Ако има изисквания за формално образование (дипломи) предлагам да отпаднат, защото това е неоправдана бариера за вход в този бизнес.</p> <p>Особено срамно би било ако напишете закон регулиращ извършването на преводите, това би било прекалено.</p> <p>На практика много от тези документи, които НАП ще изисква да бъдат преведени, ще бъдат договори, които са писани от адвокати с цел да се ползват в съд за защита интересите на този, който е платил написването им (много често те не са точно договори, а общи условия,</p>		
--	---	--	--

	<p>публикувани на сайта на доставчика на стоката/услугата). Те не са предназначени да дават ценна за НАП информация и ако все пак съдържат такава тя се съдържа в най-много един-два параграфа от договора. Няма смисъл целия да се превежда, достатъчно е да има в НАП няколко служителя, разбиращи езици, които да погледнат договора и да обобщят накратко интересното. Да се превежда целия договор от фирма за преводи е скъпо, тези договори са дълги над 50 страници.</p> <p>Много често информацията, която е интересна, се намира на публично достъпен сайт в Интернет и е безсмислено да се чете формалния договор.</p> <p>Относно преводите на документи на български език (втора част)</p> <p>Особено срамно би било ако напишете закон регулиращ извършването на преводите, това би било прекалено.</p> <p>На практика много от тези документи, които НАП ще изисква да бъдат преведени, ще бъдат договори, които са писани от адвокати с цел да се ползват в съд за защита интересите на този, който е платил написването им (много често те не са точно договори, а общи условия, публикувани на сайта на доставчика на стоката/услугата). Те не са предназначени</p>		
--	---	--	--

	<p>да дават ценна за НАП информация и ако все пак съдържат такава тя се съдържа в най-много един-два параграфа от договора. Няма смисъл целия да се превежда, достатъчно е да има в НАП няколко служителя, разбиращи езици, които да погледнат договора и да обобщят накратко интересното. Да се превежда целия договор от фирма за преводи е скъпо, тези договори са дълги над 50 страници.</p> <p>Много често информацията, която е интересна, се намира на публично достъпен сайт в Интернет и е безсмислено да се чете формалния договор.</p> <p>В този блог е систематизирана информация по въпросите на законодателния спам, свързан с преводите и преводаческата дейност:</p> <ul style="list-style-type: none">• http://softisbg.com/rennies_blog/2013/12/post-86.html• http://softisbg.com/rennies_blog/post-3.html <p>От там научих, че „МВнР инициира създаването на междуведомствена работна група, която да изготви проект на закон, съдържащ регламентация на статута на преводачите, условията за упражняването на професията им и отговорностите на институциите“.</p> <p>Предлагам да спрете да се занимавате с такива глупости и да коригирате всички</p>		
--	---	--	--

	<p>законали, където се говори за „заклети преводачи“, „официален превод“ (във връзка с обществени поръчки например) така че да е ясно, че преводаческата дейност не се регулира от закон и всеки е свободен да извършва преводи и да се заклева, че преводът е верен (ако желае). Дипломите и формалното образование са анахронизъм.</p>		
<p>Асоциация на банките в България</p>	<p>В рамките на общественото обсъждане на ЗИД на ДОПК от Асоциация на банките в България имаме предложение, произхождащо от проведена през юли среща на представители на банките с представители на НАП по повод увеличаване на възможностите за електронен начин на комуникация/връчване на запорни съобщения от страна на органите по приходите. Предложението ни цели да отрази обсъждания на срещата подход да се разделят каналите за адресиране на банките, според това, дали се търси управление на запори, или се адресира банката, в ролята ѝ на данъчно задължено лице. В тази връзка, предлагаме следните примерни допълнения и корекции в самите текстове на закона, съответно на законопроекта, както следва:</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Обсъжданият на цитираната среща подход за електронно връчване на документи на търговските банки не налага нови законодателни промени, респективно промени в предложенията, включени в настоящия проект на ЗИД на ДОПК.</p>

	<p style="text-align: center;">Връчване на съобщения</p> <p>Чл. 29. (1) Връчването на съобщенията в административното производство се извършва на адреса за кореспонденция на <u>субекта участника в производството или на електронния адрес, в случай че участникът в производството е посочил изрично такъв пред органите по приходите за целите на получаване на съобщения.</u></p> <p>(2) Връчването се извършва от органа по приходите или от друг служител (връчител) или —автоматизирано— от съответната администрация.</p> <p>(3) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане на писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор, в която се вписва извършеното действие.</p> <p>(4) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане по телефакс, по електронен път при използване на квалифициран електронен подпис на лицата по ал. 2, <u>квалифициран електронен печат на органа по приходите</u> но смисъла на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или по реда на чл. 26 от Закона за електронното управление.“</p> <p style="text-align: center;">Удостоверяване на връчването</p> <p>Чл. 30. (6) Електронното съобщение се</p>		
--	--	--	--

	смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система <u>или чрез подписан с квалифициран електронен подпис електронен документ.</u>		
Агенция по заетостта	<p>Предлагат в § 12 от проекта на ЗИД на ДОПК да се допълни след съществуващото предложение за изменение на чл. 74, ал. 1, т. 3, следното, отделено със запетая/: „и след думите „главния инспектор или инспектор от Инспектората към Висшия съдебен съвет” се добавя: „изпълнителния директор на Агенцията по заетостта и/или определени от него лица от Агенцията по заетостта””.</p> <p>Мотиви: Към настоящия момент се обсъжда допълване на функциите на Агенция по заетостта, което се предвижда да бъде предложено да бъде въведено с нормативни промени, основно в Закона за насърчаване на заетостта (обн. ДВ, бр. 112 от 2001г.). С оглед предлаганите допълнени функции на Агенция по заетостта е необходимо изпълнителният</p>	Не се приема	<p>Основание за предоставяне на данни съществува в специалния закон. Съгласно чл. 7а, ал. 1 от Закона за насърчаване на заетостта Националната агенция за приходите предоставя на Агенцията по заетостта необходимата данъчна и осигурителна информация за целите на изпълнението на държавната политика по заетостта след писмено искане от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.</p> <p>От посочените мотиви не става ясно във връзка с кои допълнителни функции ще възникне необходимост от разкриване на ДООИ, доколкото обсъждането им е на етап проект. В тази връзка не може да се прецени дали е необходимо да се допълва ДОПК или е достатъчна</p>

	<p>директор на Агенция по заетостта и/или определени от него лица от Агенция по заетостта да имат право да им бъде предоставена определена, с оглед изпълнението на допълнените функции на Агенция по заетостта, данъчно-осигурителна информация. Предвижда се в посочения Закон за насърчаване на заетостта, с неговото изменение да бъде предвидено такова право на изпълнителния директор на Агенция по заетостта и/или определени от него лица от Агенция по заетостта, като с оглед уточняване на изпълнителния директор на Агенция по заетостта и/или определени от него лица от Агенция по заетостта като лица, на които се предоставя данъчно-осигурителна информация съгласно глава девета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 01.01.2006г.) се предлага съответното допълнение в чл. 74, ал. 1, т. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.</p> <p>Правото, с оглед допълване на функциите на Агенция по заетостта, да бъде предоставяна данъчно-осигурителна информация, ще осигури възможността изпълнителният директор на Агенцията по заетостта и съответни лица от Агенция по заетостта да могат да осъществяват допълнително възложените им съгласно</p>		<p>разпоредбата в ЗНЗ. Доколкото посоченото допълване на функциите на АЗ е на етап обсъждане на проект, считаме за по-удачно подобно допълване на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК или препратка в ЗНЗ, с препратка към съответното административно производство, във връзка с което е необходима ДООИ, да бъде предложено за обсъждане в евентуален проект на ЗИД на ЗНЗ, заедно с конкретните мотиви за това.</p>
--	--	--	--

	предвидените промени функции в тяхната работа.		
Агенция за социално подпомагане	<p>Предложение за допълнение на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК:</p> <p>Предлагаме в текста след думите „Висшия съдебен съвет“ да се сложи запетайка и да се добави следния текст: „Изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане или директорите на съответните териториални поделения на Агенцията за социално подпомагане“.</p> <p>Мотиви:</p> <p>Предложеното нормативно допълнение е обусловено от необходимостта да бъде създадено годно правно основание за проверка на декларирани от лицата факти и обстоятелства, касаещи данъчната и осигурителна информация, във връзка с реализирането на техните права в областта на социалната закрила - Закона за семейни помощи за деца, Закон за социално подпомагане, Закон за закрила на детето и др.</p> <p>С така предложеното допълнение ще се намали административната тежест за гражданите и ще се оптимизира административната процедура по предоставяне на социални помощи, и ще бъдат изпълнени изискванията за комплексно административно обслужване.</p>	Не се приема	<p>Основание за предоставяне на данни съществува в специалния закон. Съгласно чл. 1а, ал. 5 (Нова - ДВ, бр. 88 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) от Закона за семейни помощи за деца Националната агенция за приходите предоставя на Агенцията за социално подпомагане и на дирекциите „Социално подпомагане“ необходимата данъчна и осигурителна информация за изпълнение на функциите по ал. 3 по писмено искане от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане или директорите на дирекции „Социално подпомагане“. Във връзка с правомощията на органите на агенцията по други нормативни актове ще бъде направено допълнително проучване и обсъждане на процесите, при които е необходим достъп до ДОИ.</p>

<p>ИА „Главна инспекция по труда“</p>	<p>Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) предлага допълнение на параграф 12, с което ИА ГИТ да се добави към кръга на длъжностните лица и държавни органи, които могат да получават необходимата данъчна и осигурителна информация за осъществяване на определените в закона правомощия, а именно:</p> <p>§12: Към така предложения текст за изменение на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК и след думите „главния инспектор или инспектор от Инспектората към Висшия съдебен съвет- при необходимост във връзка с осъществяване на определените им в закона правомощия“, се поставя запетая и се добавя: „изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ или директора на съответната дирекция „Инспекция по труда“.</p> <p>Мотиви:</p> <p>Чрез включването на ИА ГИТ и дирекциите „Инспекция по труда“ в кръга на длъжностните лица и държавни органи, които могат да получават необходимата данъчна и осигурителна информация за осъществяване на определените в закона правомощия, ще се облекчи обмена на информация между Агенцията и НАП и</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Основание за предоставяне на данни съществува в специалния закон. Съгласно чл. 402, ал. 4 от Кодекса на труда Националната агенция за приходите предоставя на контролните органи по чл. 399 необходимата данъчна и осигурителна информация за целите на контрола по спазване на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, което е посочено и в мотивите към предложението.</p> <p>От мотивите не става ясно какви са затрудненията за предоставяне на ДООИ съгласно действащата нормативна уредба, които налагат и промяна в ДОПК.</p> <p>Споменатият в мотивите предварителен достъп до данъчна и осигурителна информация на инспекторите по труда е в противоречие с принципа, че ДООИ се предоставя във връзка с конкретни административни производства.</p>
--	---	---------------------	--

	<p>ще се създаде възможност за своевременното ѝ получаване от контролните органи на Инспекцията по труда.</p> <p>Достъпът до данъчната и осигурителната информация е особено важен за Инспекцията по труда при реализиране на контролната дейност, насочен към справяне с недеklarирания труд, тъй като по своето същество нерегламентираните начини за предоставяне на работна сила са насочени най-вече към укриване на доходи и избягване заплащането на данъци и осигуровки. Възможността за съпоставянето на обстоятелствата по осъществяване на трудовите правоотношения и изпълнение на данъчните и осигурителни задължения, свързани с тях, ще осигури по-голяма ефективност на осъществявания контрол.</p> <p>От друга страна предварителният достъп до данъчна и осигурителна информация на инспекторите по труда би дал възможност на по-точна оценка на рисковия потенциал на предприятията относно наличието на сиви практики и би позволило на Инспекцията по труда да използва по-ефективно и ефикасно своите ресурси, насочвайки ги там, където е необходимо.</p> <p>Осигуряването на достъп на ИА ГИТ до данъчна и осигурителна информация</p>		
--	---	--	--

	<p>несъмнено би облекчило и подобрило изпълнението на задълженията ѝ по административното сътрудничество чрез Информационната система на вътрешния пазар и трансграничното изпълнение на наложени финансови и административни санкции и глоби, включително такси и начисления по Глава XII от Кодекса на труда.</p> <p>Административното сътрудничество в преобладаващия брой случаи налага и предоставянето на данъчна и осигурителна информация на контролни органи от други държави - членки на ЕС, на държави - страни по Споразумението за ЕИО, или на Конфедерация Швейцария. Ще се скъсят сроковете, в които се изпълняват заявките, както и ще се намали документооборотът между националните институции.</p> <p>Следва да се има предвид, че правото на контролните органи на Инспекцията по труда до данъчно-осигурителна информация е нормативно уредено в чл. 402, ал. 4, която задължава Националната агенция за приходите да им предоставя „необходимата данъчна и осигурителна информация за целите на контрола по спазване на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба“.</p>		
„Райфайзенбанк /	Създаването на нов чл.275а „Прилагане на	Не се приема	В т. 58 от Решението по дело С-

<p>България/“ ЕАД</p>	<p>СИДДО без основание“</p> <p>Промяната е породена от Решение на СЕС от 25.07.2018 по дело С-553/16.</p> <p>Замянат се лихвите за прилагане на СИДДО без основание с административнонаказателна санкция.</p> <p>Трябва да отбележим, че идентична промяна се предвиждаше и в проекта за публично обсъждане на промени в ДОПК в края на 2018г, но във варианта на закона внесен в НС този текст беше премахнат.</p> <p>В диспозитива на цитираното решение СЕС постановява, че „член 56 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, съгласно която изплащането на доходи от местно дружество на установено в друга държава членка дружество по принцип подлежи на облагане с данък при източника, освен ако не е предвидено друго в сключената между двете държави членки спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, когато тази уредба задължава местното дружество, което не удържи или не внесе този данък в бюджета на първата държава членка, да плати невъзстановяеми лихви за забава за периода от датата на изтичане на срока за внасянето на данъка върху дохода до деня, когато чуждестранното дружество</p>	<p>553/16 от 25.07.2018 г. СЕС е приел, че „в случая необходимостта да се гарантира събирането на данъка при източника върху трансграничните плащания и ефективността на данъчния контрол в трансгранични положения като разглежданите в главното производство, изглежда, обосновава налагането на санкции на дружествата, които не плащат данъците в предвидените срокове и представят със закъснение документите, доказващи, че могат да предявят право на освобождаване от задължението за плащане на посочените данъци“. В тази връзка единственият проблем е да се предвиди мярка, която ще може да се определи като „пропорционална“ по отношение на преследваната легитимна цел. За съжаление в тази връзка СЕС не е дал никакви по-конкретни указания. Дори и да се приеме предложената от него мярка – събиране на възстановяема лихва, предвидената санкция е възможно да се определи като надхвърляща необходимото. В случаи като този, разглеждан по дело С-553/16, към момента на установяване на нередностите във връзка с прилагането на СИДДО няма внесен</p>
------------------------------	---	---

	<p>докаже, че са налице основания за прилагането на спогодбата за избягване на двойното данъчно облагане, дори когато съгласно тази спогодба чуждестранното дружество не дължи данък в първата държава членка или дължи данък в по-нисък размер от този, който по принцип се дължи съгласно данъчното право на посочената държава членка.</p> <p>Сега, след това Решение в българското законодателство се подготвя промяна, като в мотивите на законопроекта е записано, че въведената административнонаказателна санкция има за цел да се гарантира внасянето на данъка при източника върху трансгранични плащания и ефективност на данъчния контрол в хипотезата на извършване на такива плащания.</p> <p>В т. 62 от цитираното решение Съдът е посочил други възможности, които позволяват да се постигнат същите цели. Такъв би бил случаят, ако е предвидена възможността на местното дружество да бъдат възстановени събраните за забавено плащане лихви в хипотеза, при която данъчното задължение е преизчислено или се установи, че в България не се дължи данък за доходите, изплатени на чуждестранното дружество.</p> <p>Считаме, че и с въвеждането на новата разпоредба се надхвърля необходимото за</p>	<p>нито данък, нито лихви. Така възниква въпросът, ако бъде събрана лихва, подлежаща на възстановяване, след колко време трябва да се направи това, за да: (1) постигне мярката търсения ефект, т.е. мярката не трябва да е прекалено мека и (2) не надхвърля тя необходимото за постигане на преследваната цел, т.е. мярката не трябва да е прекалено твърда и да отлага твърде дълго във времето съответното възстановяване.</p> <p>Във всички случаи, какъвто и период да бъде предвиден, несигурност за това дали ще бъде постигната всяка от тези две цели ще съществува, както и не може да бъде отхвърлена възможността при последващо дело СЕС отново да определи, че мярката е непропорционална, в хипотезата включително на подлежаща на възстановяване лихва. В тази връзка и доколкото в т. 62 на Решението по дело С-553/16 кръгът от възможности в никакъв случаи не е ограничен, е предложен обсъжданият механизъм, предвиден в чл. 275а „Прилагане на СИДДО без основание“, като считаме, че той е по-ясен и познат на данъчно задължените лица, не създава допълнителна административна тежест под</p>
--	---	--

	<p>постигането на посочените от законодателя цели, когато се установи, че съгласно СИДДО не се дължи данък – ще се санкционира единствено закъснението да се представят доказателства без бюджетът да понася загуби на данъчни приходи.</p> <p>Ще бъде нарушен принципа на пропорционалност - няма да е налице връзка между естеството и размера на наложените санкции, от една страна, и размера на дължимия данък, какъвто няма /липса на вредоносен резултат/, или продължителността на закъснението за предоставяне на документите за прилагане на СИДДО пред данъчните органи, от друга страна.</p>		<p>формата на необходимост от нов случай на производство по прихващане и възстановяване по ДОПК и съдържа в себе си достатъчно ограничения на предвидената санкция (5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева, а при повторно нарушение 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева).</p>
Българска търговско-промишлена палата	<p>БТПП подкрепя някои от измененията с изложените политики в мотивите към законопроекта. От друга страна, по някои от направените предложения предлагаме корекции, а по-други изразяваме категорично несъгласие със следните мотиви.</p>		
	<p>1. По § 3 т. 4. - предлагаме текста да отпадне.</p> <p>Мотиви: С направеното предложение се разширяват неоправдано</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Основната цел на предложението е да преодолее проблемите, възникващи с променливата и динамична натовареност на органите в различните териториални звена;</p>

	<p>правомощията на ИД на НАП и на оправомощен негов заместник да определят органи по приходите и публични изпълнители, за които не се прилагат разпоредбите за определяне на компетентността (чл. 7 и 8 ДОПК). С това на практика се обезсмисля въобще съществуването на последните две разпоредби.</p> <p>Не можем да споделим и мотивите, че промяната е целесъобразна, от гледна точка на запазване на квалифицирани служители.</p>	<p>осигуряване на по-голяма оперативност при организацията на работа на органите по приходите и публичните изпълнители. Това ще доведе до оптимизиране на ресурсите на администрацията при използване на вменените ѝ задължения, което е провокирано от променящата се бизнес среда и динамика на икономическите оператори. Не на последно място предложението води и до намаляване на корупционния риск, като превенция срещу опити за корупционни практики и нерегламентирано влияние спрямо органи на НАП в съответната местнокомпетентна ТД.</p> <p>Трябва да се отбележи, че предложението не води до промяна на териториалната компетентност по отношение на лицата, включително по отношение на обжалване на актовете. В тази връзка със законопроекта се предлага създаването на ал. 4 в чл. 144 от ДОПК: „(4) Когато производствата са извършени от органи по приходите или публични изпълнители, определени по реда на чл. 12, ал. 6, изречение първо, компетентен да се произнесе при обжалване е съответният решаващ орган,</p>
--	--	---

			<p>определен съобразно компетентната спрямо лицето териториална дирекция по чл. 8.“</p> <p>НАП разполага с информационни системи, които позволяват връчване и получаване на документи по електронен път, което в предвидените в чл. 12, ал. 6 случаи ще позволи и улесни комуникацията между лицата и съответните органи на агенцията.</p> <p>Предложената разпоредба не нарушава утвърдения законов ред и вътрешните правила, както и сигурността при възлагане и контролиране на производството.</p>
	<p>2. По § 5. т. 1 считаме, че предложената промяна следва да отпадне като ненужна.</p> <p>Мотиви: В ал. 4 на чл. 29 от ДОПК са определени изчерпателно начините на връчване. Няма определение на термина „автоматизирано“, което привнася неяснота и възможности за двусмислено тълкуване на цялата разпоредба на чл. 29, ал. 2 от ДОПК.</p>	Не се приема	<p>Предложената в § 5, т. 1 от проекта на ЗИД на ДОПК промяна кореспондира с предложеното в § 5, т. 2 изменение на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. С изменението в разпоредбата на ал. 4 се цели да се разширят възможностите за връчване по електронен път чрез използването и на електронен печат на организацията.</p>
	<p>3. По § 15, с който се създава нов правен институт - оттегляне на административен акт, смятаме, че предложението трябва да</p>	Не се приема	<p>Предложеният текст на § 15 от законопроекта ще се прилага за издадени от орган по приходите</p>

	<p>отпадне.</p> <p>Мотиви:</p> <p>Създаването на нов институт на правото - оттегляне на издаден административен акт, който с оглед на характеристиките му е стабилен административен акт трябва да се хармонизира с другите административни производства по АПК. Това е принципен въпрос при създаването на нови институти в административното право. Такъв акт би могъл да бъде обект на изменение при обстоятелствата, които са принципно определени в чл. 133 от ДОПК. Съответно трябва да отпаднат и следващите параграфи, които са свързани с въвеждането на института на оттегляне на издаден административен акт.</p> <p>Въвеждането на такъв нов институт на административното право, при условие, че АПК не съдържа такава възможност ще доведе до правна несигурност и до различни тълкувания на нормата.</p> <p>Съответно трябва да отпаднат и следващите изменения в §16, §17 и § 18 от проекта, които са свързани със създаването на новия правен институт.</p>	<p>удостоверения относно законодателството в областта на социалната сигурност. Въвеждането на такава регламентация произтича от прилагането на чл. 76, §3, § 4, ал. 2 и § 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и Решение № А1 от 12 юни 2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, с което е установена процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето на обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. По своята същност формуляр А1 е документ, който удостоверява в коя държава членка се плащат задължителните осигурителни вноски, т.е. с него се удостоверява приложимото осигурително законодателство. В този смисъл удостоверение А1 представлява документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Към настоящия момент органът, издал този документ, не разполага с процесуална възможност за оттеглянето му дори и в случаите на стартиране на процедура на диалог</p>
--	--	--

		<p>по Решение № А1, когато са налице съмнения за правилността на документа с искане на чуждестранна компетентна институция за оттеглянето му или при откриване от орган по приходите на нови обстоятелства относно фактите, въз основа на които е издадено удостоверение. Тъй като с оттеглянето на издаденото удостоверение се променя статутът на лицето по отношение на приложимото осигурително законодателство, като се приема, че спрямо него осигурителното законодателство на Република България е неприложимо, оттеглянето би могло да бъде приравнено на отказ за издаване на удостоверение А1. В тази връзка е предвидена възможност за обжалване по административен и съдебен ред на решението за оттегляне на издаденото удостоверение при наличие на правен интерес за това. Обръщаме внимание, че чл. 133 от ДОПК се прилага по отношение на влезли в сила ревизионни актове, какъвто характер удостоверенията А1 нямат. Предложението отразява спецификата на удостоверението А1. ДОПК като специален процесуален</p>
--	--	---

			закон съдържа преобладаващо разпоредби, които се отклоняват от общото административно производство, като съгласно § 2 от ДР на ДОПК разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс се прилагат субсидиарно за неуредените с този кодекс случаи.
	Бързото освобождаване на паричното обезщетение или безусловната и неотменимата банкова гаранция от страна на държавната администрация ще гарантира сигурност за бизнеса, че тези средства няма да бъдат задържани неправомерно дълго след отпадането на законната необходимост. В създалата се в цял свят икономическа криза, залагането на задължителен срок за освобождаването на тези средства, ще спомогне за тяхното по-бързо връщане в икономическия оборот в страната.		Не е посочено конкретно предложение. Доколкото предложенията на Висшия адвокатски съвет са аналогични с тези на БТПП, и е налице сходство с т. 4 от становището на ВАС, приложими са аргументите, изложени на стр. 57-58.
	5. По § 35 т. 2, 3 и 5 от Проекта, считаме че предложенията категорично трябва да отпаднат. Мотиви: Принципната позиция на БТПП е против въвеждането на нови основания за избягване прилагането на 10 годишната	Не се приема	Предложеното изменение на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвиждащо изключение от общото правило на разпоредбата по отношение на публичните вземания, предявени в производството по несъстоятелност е насочено срещу погасяване на предявени публични вземания в

	<p>абсолютна давност. Недопустимо е заради това, че не са проведени експедитивни наказателни производства, производства по несъстоятелност и спорове по глава шестнадесета, Раздел II "а" от ДОПК и затова са продължили 10-години, да се елиминира въведената 10-годишна абсолютна погасителна давност за публични задължения по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Смисълът на погасителната давност е да активизира дейност на органите по реализирането на техните претенции или ако те не съумеят да се поберат в един толкова продължителен срок, тези задължения да бъдат погасени по давност и съответните субекти да могат да оперират в една по-сигурна среда.</p>	<p>производството по несъстоятелност поради изтичане на абсолютната давност и препятстване на тяхното удовлетворяване при разпределение, поради което е насочено именно към осигуряване събирането на публичните вземания.</p> <p>Следва да се отбележи, че в Търговския закон се съдържат към настоящия момент разпоредби, уреждащи спирането и прекъсването на давността по отношение на вземанията на частноправните кредитори (чл. 628а, чл. 685а, чл. 707б). Тези разпоредби обаче съгласно съдебната практика предвид сегашната редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК се считат за неприложими по отношение на публичните вземания. Направеното предложение цели да уеднакви режима на давността по отношение на предявените вземания на всички кредитори на несъстоятелния длъжник, независимо дали са кредитори по публични вземания или кредитори по частноправни вземания.</p> <p>Не споделяме и становището, че се елиминира въведената 10-годишна абсолютна погасителна давност за публични задължения по чл. 171, ал.</p>
--	---	---

		<p>2 от ДОПК, заради това, че не са проведени експедитивни наказателни производства, производства по несъстоятелност и спорове по глава шестнадесета, Раздел II „а“ от ДОПК и затова са продължили 10-години. На длъжника в производството по несъстоятелност са дадени широки процесуални права да оспорва актовете на синдика и съда по несъстоятелността и съответно да забави процеса на осребряване и разпределение на суми в производството по несъстоятелност. По отношение на неприлагането на абсолютната давност в случаите на наказателни производства, от изхода на които зависи установяването или събирането на публичното вземане, следва да се отбележи, че в тази хипотеза в периода на висящността на наказателното производство, на основание чл. 172, ал. 1, т. 6 от ДОПК действия за установяване или събиране на вземането не могат да бъдат предприемани от органите по приходите или публичните изпълнители, защото обикновено изходът на наказателното производство е преюдициален за тези действия. В наказателното производство на лицата са</p>
--	--	---

		<p>предоставени множество процесуални права във връзка с правото им на защита, което понякога води до изключително дълги досъдебни и съдебни процедури. В практиката често се случва след продължителни производства, независимо че давността спира по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, когато вече могат да бъдат предприети действия за установяване или събиране на публичните вземания, абсолютната давност да е изтекла. Така публичният, фискалният интерес остава неудовлетворен.</p> <p>По отношение на неприлагането на абсолютната давност при подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК, обръщаме внимание, че основанието е вече регламентирано в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, бр. 64 от 2019 г. В глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК е уредена специална процедура с няколко етапа, която се инициира от физическо или юридическо лице, дори когато е налице влязъл в сила ревизионен акт. Доколкото процедурата се инициира от лицето с оглед избягване на двойно данъчно облагане,</p>
--	--	---

			<p>неприлагането на абсолютната давност не накърнява по никакъв начин правата и интересите му, а процедурата във всичките ѝ аспекти е в негов интерес.</p> <p>Тъй като процедурата има за цел спорът да бъде разрешен във всички случаи със споразумение, с неприлагането на института на абсолютната давност в този случай се предотвратява рискът лицето да се възползва от продължителността на процедурата и от разликите в законодателствата на различните държави, при което след постигането на споразумение данъкът да не може да бъде събран в България (в хипотезата, когато държавите се споразумеят, че лицето подлежи на облагане в България).</p>
	<p>б. По § 52, ал. 2 на чл. 273а от проекта, смятаме, че нормата трябва да се измени, като санкциите за неспазване сроковете за съхраняване на информацията в електронен вид и на хартиен носител бъдат уеднаквени.</p> <p>Мотиви: Предложението е в противоречие с правната логика за налагането на санкции за еднакви нарушения. Недопустимо е при неспазване сроковете за съхраняване</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Съхранение на данните само на електронен носител предпоставя възможност за по-лесно манипулиране на тези данни, което предполага по-висока степен на обществена опасност на нарушението.</p>

	<p>на информацията в електронен вид, размера на санкциите да е по-голям. Логично е при извършването на едно и също нарушение, с разлика само в носител на информацията (на хартиен или електронен носител) и размера на санкциите за неспазване на сроковете за съхранение на информацията да са еднакви.</p>		
	<p>7. По § 53 - считаме, че предложението трябва задължително да отпадне.</p> <p>Налагането на санкция за невнасянето на данък при източника в случаите, когато основанията за прилагане на СИДДО не са доказани, е недопустимо и въвежда двоен подход на събираемост от страна на органите на държавната власт. Санкцията за това са мораторните лихви, които, въпреки отмяната на чл. 175, ал. 2 т. 3 ДОПК се дължат, когато и самият данък е дължим. Също така считаме, че предлаганият размер на санкцията е неоправдано висока, на фона на икономическата обстановка.</p> <p>БТПП продължава да настоява за по-качествен и засилен контрол от страна на държавните органи и ограничаване на сивата икономика, но това не трябва да се извършва с допълнителни административни регулации за сметка на</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Включително и СЕС, в Решението по дело С-553/16 от 25.07.2018 г., е приел, че „в случая необходимостта да се гарантира събирането на данъка при източника върху трансграничните плащания и ефективността на данъчния контрол в трансгранични положения като разглежданите в главното производство, изглежда, обосновава налагането на санкции на дружествата, които не плащат данъците в предвидените срокове и представят със закъснение документите, доказващи, че могат да предявят право на освобождаване от задължението за плащане на посочените данъци“.</p> <p>Предложената с новия чл. 275а санкция няма нищо общо със случаите, в които ще се дължи лихва, в които и самият данък ще е дължим. В тази връзка позоваването на този</p>

	<p>добросъвестните фирми и данъкоплатци.</p>	<p>механизъм в настоящия случай е некоректно.</p> <p>Размерът на санкцията не е прекалено висок тъй като дори и забавянето при доказване на основанията за прилагане на СИДДО да е голямо, например няколко години и размерът на дохода реализиран от чуждестранното лице да е значителен, например милиони левове, нейният размер е ограничен до 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева, съответно при повторно нарушение - до 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева.</p> <p>Що се отнася до това дали за невнасяне на данък е допустимо да се налага административнонаказателна санкция, следва да се отбележи, че в данъчните закони има редица санкции, при които, независимо от конкретната формулировка, санкция се налага за това, че поради някакво действие или бездействие (например невярно или непълно деклариране, непредставяне на документ и т.н.) е внесен данък в по-малък размер или не е внесен данък поради това че е приложено освобождаване от данък. Нарушението и в хипотезата на чл.</p>
--	--	---

			<p>275а е в това, че не е удостоверено основанието за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, а не за невнасянето на данък по принцип. Удостоверяването на основанието за прилагане на СИДДО е предпоставка за освобождаването от данък. Не може да се приложи СИДДО с произтичащото от това намаляване/освобождаване от данък, ако не е удостоверено основанието за това. Точно това има за цел да санкционира разпоредбата, тъй като в практиката често се наблюдава обратното, а обикновено материалният интерес е в значителни размери. Предвид превантивната функция на административнонаказателната отговорност, целта е не само да се гарантира удостоверяване на основанието за прилагане на СИДДО, но да се гарантира своевременното му удостоверяване.</p>
„ЕВН България“ ЕАД	<p>Становище по § 56 от проекта за закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс: Оценяваме предложението на Министерство на финансите за въвеждане на данъчни облекчения за подобрения</p>	Не се приема	<p>Предложението отпада от този законопроект.</p> <p>Независимо от горното, следва да се отбележат следните мотиви за принципното неприемане на</p>

	<p>и/или ремонти на недвижими жилищни имоти като добра законодателна инициатива, с положителни ефекти, както върху контрола на приходите от данъчните субекти, така и за изпълнението на националната цел за енергийна ефективност, определена от Република България по реда на чл. 7 от Директива 2012/27/ЕС от 25.10.2012 г. относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО (Директива 2012/27/ЕС).</p> <p>За постигането на специфичните цели на дългосрочната стратегия за обновяването на националния сграден фонд от жилищни и нежилищни сгради до 2050 г. (в проект, за краткост - „стратегията“), предлагаме тази данъчна мярка да бъде определена като алтернативна мярка за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност. Желая да отбележим, че идентична данъчна мярка като част от политиките за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност се прилага от 2014 г. до настоящия момент от Швеция, като държавата е заявила намерения да я прилага и през периода 2021 г. - 2030 г. като ефективен стимул за осъществяване на мерки за енергийна ефективност от</p>		<p>предложението на „ЕВН България“ ЕАД:</p> <p>Основната цел на предложеното данъчно облекчение е да се стимулира изсветляването на доходите на лицата, които извършват ремонтите/подобренията, тъй като в голяма част от случаите те не издават документи. Поради тази причина не е предвидено облекчението да се ползва от лица, които самостоятелно са извършили ремонтите/подобренията.</p> <p>Предвидено е облекчението да може да се ползва само от собствениците на имоти, включително в случаите, когато същите се отдават под наем.</p> <p>В обхвата на облекчението се включват различни по вид дейности, свързани с ремонт и подобрения на недвижими имоти – например поставяне на плочки, паркет, боядисване и т.н., не всички свързани с енергийна ефективност, поради което считаме, че тази данъчна мярка не може да бъде определена като алтернативна мярка за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност.</p>
--	---	--	---

	<p>собственици и наематели на жилищни имоти. За определянето на икономите на енергия от алтернативната мярка, които се очаква да бъдат постигнати, по правилата на приложение V, §5, буква „к“ от Директива 2012/27/ЕС. е необходимо да бъде изработена и изчислителна методика.</p> <p>Считаме, че за облекчения следва да се прилага прогресивна скала на облагането, която да бъде съобразена със заложените предвиждания в стратегията за стандартизация и влагане на строителни продукти, като се отчитат следните фактически възможности:</p> <ul style="list-style-type: none"> . да се въведе възможност за данъчни облекчения за подобрения и/или ремонти за наематели и ползватели на жилищни имоти. По този начин ще се стимулират дейностите по подобряване и ремонтване на наети или ползвани жилища; . прилагането на данъчни облекчения, базирани единствено на цената на вложения труд, без да се държи сметка за качеството на влаганите продукти, биха обезсмислили значението на мярката като стимул за постигане на енергийни спестявания. При една и съща цена на вложения на годишна база труд ефектът от ремонт с продукти с по-ниско качество за постигането на комфорт в 		
--	---	--	--

	<p>даден имот не е равнозначен на ефекта от ремонт на същия имот с влягането на продукти с по-високо качество или с индивидуално произведени несерийни строителни продукти;</p> <p>· следва да бъде предвидено данъчно облекчение и за случаи на ремонти, при които собственикът е извършил ремонта със собствения си труд, но е вложил качествени материали за цената, която иначе би платил за труда на друго местно физическо или юридическо лице;</p> <p>· стимулиране потреблението на строителни материали и технологии с високо качество и термоизолационни характеристики. За целите на отчетността и контрола при подаване на заявление за използване на облекчението може да се представи копие от платежен документ - фактура или фискален бон;</p> <p>· повишаване точността на информацията за състоянието на сградния фонд в страната, като в заявлението за ползване на данъчното облекчение се посочи идентификаторът на имота, в който са извършени подобренията. Идентифицирането на имотите ще повиши възможностите за контрол както по прилагането на мярката, както и за избягване двойното отчитане на спестяванията. Необходимо е Агенцията</p>		
--	--	--	--

	<p>за устойчиво енергийно развитие (АУЕР) да получава за тези имоти информация за извършените в тях строително монтажни дейности, за да не допуска издаване на удостоверения за енергийни спестявания за същите дейности и имоти.</p> <p>Във връзка с гореизложеното, предлагаме следните допълнения в текста на § 56 от проекта:</p> <p>„Чл. 22е. (1) Местните физически лица и чуждестранните физически лица, установени за данъчни цели в държава - членка на Европейския съюз, или в друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, ползват данъчно облекчение като приспадат от общата годишна данъчна основа по чл. 17 направените през годината плащания за труд във връзка с подобрения и/или ремонт на един недвижим жилищен имот <i>в общ размер до две хиляди лева или за стойността на извършените плащания за вложени строителни продукти, които водят до подобряване на енергийните характеристики на имота,</i> когато едновременно са налице следните условия:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. недвижимият жилищен имот е на територията на Република България; 2. данъчно задълженото лице е 		
--	--	--	--

	<p>собственик, или съсобственик, <i>наемател или ползвател</i> на недвижимия жилищен имот;</p> <p>3. подобренията и/или ремонтът са извършени <i>самостоятелно или</i> от местни лица на държава - членка на Европейския съюз или на друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство;</p> <p>4. недвижимият жилищен имот не е включен в предприятието на лице, което извършва стопанска дейност като търговец по смисъла на Търговския закон;</p> <p>5. данъчно задълженото лице притежава документ за платения труд <i>или вложените строителни продукти</i> във връзка с извършването на подобренията и/или ремонта на жилищния имот, съдържащ реквизитите по чл. 6, ал. 1 от Закона за счетоводството, придружен от документ за плащането му (фискален бон, разписка, банков или друг документ),</p> <p>6. данъчно задълженото лице и лицето, извършило ремонта не са свързани лица.</p> <p>(2) Данъчното облекчение се ползва до размера на сумата от годишните данъчни основи по чл. 17.</p> <p>(3) Когато недвижимият жилищен имот е собственост на <i>или се ползва от</i> повече от едно физическо лице облекчението облекченията могат може да се ползват</p>		
--	--	--	--

	<p>от всеки съсобственик, <i>наемател или ползвател</i>, при условие че общият размер на облекчението ползван от всички съсобственици, <i>наематели или ползватели</i>, за имота не превишава сумата или <i>плащанията</i> по ал. 1.</p> <p>(4) Когато в нарушение на условието по ал. 3 е ползван по-голям общ размер на данъчното облекчение, всяко от лицата, ползвали облекчението, дължи частта от данъка, съответстваща на размера на ползваното облекчение.</p> <p>(5) Обстоятелствата и условията по ал. 1 и 3 се декларират от лицето в годишната данъчна декларация по чл. 50 и се <i>отчитат от държавата като алтернативна мярка за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност.</i>“</p> <p>Предлагаме в проекта да се добави нов § 56а със следния текст:</p> <p>§ 56а (нов) В чл. 23, ал. 1 се създават нови точки 1 и 2 със следното съдържание:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. копие на фискален бон, разписка, банков или друг документ, удостоверяващ извършената дейност или стойността на вложените строителни продукти; 2. декларация с посочен идентификатор на имота, в който са извършените строително-монтажните дейности, 		
--	---	--	--

	<p>§ 57. <i>Данъчните облекчения</i> Данъчните облекчения по чл. 22е от Закона за данъците върху доходите на физическите лица се прилага прилагат и за 2020 г. с подаване на годишната данъчна декларация по чл. 50 от същия закон.”</p> <p>В случай, че тази мярка бъде приложена към данъчно задължените лица и за 2020 г., с реализираните спестявания следва да бъде намален годишният размер на схемата за задължения, а разпределените цели на задължените лица - намалени съответно.</p>		
<p>„А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД</p>	<p>По изменението, въведено с § 52 относно създаването на чл. 273а:</p> <p>Предлагаме следните изменения в текстовете на чл. 273а:</p> <p>„Чл. 273а. (1) Който не спази сроковете по чл. 38, ал. 1 за съхраняване на информация, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 лв. до 500 лв. или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 1000 лв. до 5000 лв. При повторно нарушение наказанието е глоба в размер от 150 лв. до 700 лв. или имуществена санкция в размер от 1500 лв. до 7000 лв.</p> <p>(2) Не се наказва лице, на което към момента на установяването на</p>	<p>Не се приема</p>	<p>По-високия размер на предвидената санкция при установено нарушение на задължението за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3, се отнася единствено до данните, които са създадени от използвани от лицата информационни системи, продукти или архиви. Тези данни се създават и съответно следва да се съхраняват в електронен вид.</p> <p>Съхраняването в електронен вид на данни, създадени от използвани от лицата информационни системи, продукти или архиви, улеснява в еднаква степен както органите по приходите, така и задължените лица. Възможността за автоматизирана обработка и анализ на данни в</p>

	<p>нарушението по ал. 1 има влязъл в сила ревизионен акт по чл. 118 за съответните задължения и период, както и когато нарушението касае информация, подадена в органа по приходите.“</p> <p>Мотиви за предложението: На първо място считаме, че задължението за съхранение на информация, обективизирано чрез разпоредбата на чл. 38, ал. 1, е пряко свързано с необходимостта от правилно определяне на данъчните задължения на правните субекти. Сроковете по чл. 38, ал. 1, т. 3 в частност определят задължение за съхранение на много широк набор от документи, за който не е приложима пряка дефиниция, а зависи от всеки отделен случай, както и от преценката на ревизиращите екипи на Националната агенция за приходите, доколкото последните определят в рамките на водените от тях ревизионни производства каква информация ще бъде относима към данъчно-осигурителния контрол във всеки отделен случай и за всеки отделен правен субект.</p> <p>Въвеждането на имуществена санкция за неспазването на задължението за съхранение на информация чрез Проекта тогава има правоохранителна роля, т.е. цели да предотврати противоправното поведение на правните субекти, от което</p>	<p>електронен вид в хода на контролните производства позволява много по-голяма бързина и прецизност при контролните действия, както и намалява административната тежест на данъчно-задължените лица. Неспазването на сроковете за съхраняване на данни в електронен вид, създадени от използвани от лицата информационни системи, продукти или архиви, на практика затрудняват и дори в някои случаи препятстват извършването на своевременни и качествени контролни действия.</p> <p>Предложените по-високи санкции за неспазване на задължението за съхранение на данни на електронен носител са свързани с възможността за по-лесно манипулиране на тези данни, което предполага по-висока степен на обществена опасност на нарушението.</p> <p>Предвидените срокове за съхранение на документи в чл. 38 от ДОПК са традиционен институт на данъчното и счетоводното законодателство, обвързан само с изтичането на определен период от време, но не и с извършени действия по отношение на данъчно задълженото</p>
--	--	--

	<p>те да почерпят неправомерни изгоди, и техните данъчни задължения да не могат да бъдат установени коректно.</p> <p>Същевременно, въвеждането на подобна санкция в ДОПК следва да бъде съобразено с обстоятелството, че правните субекти в рамките на своята икономическа дейност подлежат на текущ данъчно-осигурителен контрол, който на основание чл. 108, ал. 1 от ДОПК има за цел именно окончателното установяване на данъчните им задължения чрез издаването на ревизионен акт по чл. 118 от ДОПК.</p> <p>В този смисъл, предлагаме в случаите, в които лицето има издаден ревизионен акт по чл. 118, т.е. неговите данъчни задължения за конкретния период вече са били окончателно установени, то да не подлежи на предвидената санкция, доколкото подобна санкция ще бъде прекомерна и ще има изцяло наказателна роля.</p> <p>Допълнителен аргумент в подкрепа на нашето предложение е и липсата в Проекта на предвидени преходни и заключителни разпоредби, които да указват определен преходен период или периоди, за които на лицата да не бъдат налагани санкции за неспазване на конкретната разпоредба. Следва да се припомни, че до настоящия момент, в</p>		<p>лице/предприятието. Дори по отношение на конкретното задължено лице да има влязъл в сила ревизионен акт, винаги стои опцията за възобновяване на производството по чл. 133 от ДОПК. Освен това едни и същи документи могат да са свързани с повече от едно производство и т.н. хипотези, които не могат да се опишат изчерпателно в закона.</p>
--	---	--	--

	<p>хипотезата на подобно нарушение е възможно налагането на санкциите по реда на чл. 273, които обаче изискват обосноваване от страна на органите по приходите, че последните са били възпрепятствани да упражнят своите правомощия в хода на дадено производство. Изразяваме опасение, че предвид липсата на регламентация за подобна изрична обосноваване при налагането на предвидените с проекта на чл. 273а санкции, е възможно органите на Националната агенция за приходите да предпочетат да съсредоточат усилията си върху извършването на голям брой проверки на едни и същи лица, като изискват от тях едни и същи документи, и налагат на тези лица практически неограничен брой имуществени санкции, въпреки че посочените лица са разполагали с цялата необходима данъчно-осигурителна информация към момента на определянето на окончателните им задължения за данъци за съответните периоди. Според нас подобна възможност е в състояние да отклони органите на Националната агенция за приходите от възложената им съгласно ЗНАП роля да установяват публичните вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски по основание и по размер, като вместо това</p>		
--	---	--	--

	<p>концентрират усилията си върху налагане на наказания за формални нарушения.</p> <p>От друга страна, в публикуваните мотиви към проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, е изрично посочено, че: „...предложената разпоредба на чл. 273а на ДОПК не се отнася за случаите на несъхранение от страна на лицата на подадените в НАП данъчни декларации и други данни, подадени в агенцията. Разпоредбата на чл. 38 и задължението за съхранение, което същата установява, се отнасят за информацията и документите от значение за данъчното облагане и задължителните осигурителни вноски, въз основа на които е съставена подадената данъчна декларация, но не и самата декларация, с която се установяват данъчните и осигурителните задължения.“</p> <p>В обявените за обществено обсъждане текстове от Проекта, не би могло да се направи заключение за наличие на прокламираните в мотивите изключения. С цел да се избегне противоречие с изначално определените цели и подбуди за приемане на цитираните текстове в чл. 273а, предлагаме разпоредбата да се допълни със следното изключение: „когато нарушението касае информация, подадена в органа по приходите“.</p> <p>На следващо място по-високия размер на</p>		
--	---	--	--

	<p>предвидената санкция при установено нарушение на задължението за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3, се явява фактически и икономически необосновано.</p> <p>Начинът за съхранение на информацията на хартиен или електронен носител, е въпрос на преценка от страна на правния субект. Всяко лице може да прецени как да изпълни законовото си задължение за съхранение на документите, като отчете собствените си потребности и възможности. В тази връзка дори самият ДОПК не въвежда по-голяма тежест и значимост на електронния начин за съхранение на документите.</p> <p>Ето защо, предлагаме да се въведе унифициран подход, без да има квалифициран състав за нарушение на задължението за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3 от ДОПК.</p> <p>В случай че становището ни за отпадане на текста по алинея втора от горепосочения чл. 273а, не бъде споделено, тогава предложението ни за имуществената санкция да се ограничи само до периоди, които подлежат на ревизия, следва да бъде разгледано като предложение за добавяне на алинея трета към чл. 273а, а именно:</p> <p><i>„(3) Не се наказва лице, на което към момента на установяването на</i></p>		
--	--	--	--

	<i>нарушението по ал. 1 или ал. 2 има влязъл в сила ревизионен акт по чл. 118 за съответните задължения и период, както и когато нарушението касае информация, подадена в органа по приходите. “</i>		
Висш адвокатски съвет	<p>Предложените многобройни изменения и допълнения на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) са наложителни и като цяло съответстват на необходимостта от модернизиране и усъвършенстване на правната уредба в отрасъла. В хода на приложението на ДОПК се установиха несъвършенства, които следва да бъдат преодолени. С оглед на тези обстоятелства проектът на ЗИД на ДОПК следва да бъде подкрепен в по-голямата му част.</p> <p>Изключение от тази принципна позиция предизвикват следните проекто-разпоредби, които следва да бъдат отхвърлени и висшият адвокатски съвет настоява за отпадането им от законопроекта:</p>	Не се съдържа предложение	
	<p>1. В чл. 12, т. 4 „<i>В ал. 6 се създава ново изречение първо: „Правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или оправомощен от него заместник</i></p>	Не се приема	Основната цел на предложението е да преодолее проблемите, възникващи с променливата и динамична натовареност на органите в различните териториални звена; осигуряване на по-голяма оперативност при организацията на

	<p><i>изпълнителен директор.”, а досегашното изречение става изречение второ.“</i></p> <p>Проекто-разпоредбата разширява неоправдано правомощията на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и на оправомощен негов заместник, предвиждайки право да определят органи по приходите и публични изпълнители, за които няма да се прилагат разпоредбите относно определяне на компетентността съгласно чл. 7 и чл. 8 от ДОПК.</p> <p>Нормите на чл. 7 и чл. 8 от ДОПК уреждат правила, основополагащи за всички производства, развиващи се по реда на Кодекса, те са разположени в Дял първи на ДОПК „Общи положения”, идващо да покаже тяхната значимост и място в обсъждания нормативен акт. С предложената промяна на практика съществуването на последните две разпоредби се обезсмисля, тъй като те няма да бъдат прилагани относно съответната категория органи по приходите и публични изпълнители, определени от ИД на НАП или негов оправомощен заместник.</p> <p>Това ще даде отражение върху всички производства по ДОПК, тъй като компетентността на приходния орган или публичния изпълнител е винаги съществен техен елемент. От друга страна,</p>	<p>работа на органите по приходите и публичните изпълнители. Това ще доведе до оптимизиране на ресурсите на администрацията при използване на вменените ѝ задължения, което е провокирано от променящата се бизнес среда и динамика на икономическите оператори. Не на последно място предложението води и до намаляване на корупционния риск, като превенция срещу опити за корупционни практики и нерегламентирано влияние спрямо органи на НАП в съответната местнокомпетентна териториална дирекция.</p> <p>Трябва да се отбележи, че предложението не води до промяна на териториалната компетентност по отношение на лицата, включително по отношение на обжалване на актовете. В тази връзка със законопроекта се предлага създаването на ал. 4 в чл. 144 от ДОПК: „(4) Когато производствата са извършени от органи по приходите или публични изпълнители, определени по реда на чл. 12, ал. 6, изречение първо, компетентен да се произнесе при обжалване е съответният решаващ орган,</p>
--	---	---

	<p>практическото изключване на приложението на норми, уреждащи основни положения в ДОПК, няма как да бъде оправдано с мотиви за целесъобразност. Кодексът достатъчно точно, ясно, конкретно и изчерпателно регламентира правилата за компетентност на държавните органи на приходната администрация и създаването на обсъжданото правомощие на ИД на НАП и оправомощен негов заместник не е нито целесъобразно, нито законосъобразно, доколкото единствено ще се обезсмисли прилагането на правилата за определяне на компетентност по производствата и ще се създадат пречки за нормалното им развитие. Това ще доведе до съществена несигурност за физическите и юридическите лица, които ще се окажат винаги застрашени да не могат на основание на ДОПК да определят компетентния по съответното им производство орган. Доколкото компетентният приходен орган има значение в определени случаи и за компетентен решаващ орган при административно обжалване, обсъжданото предложение не може да бъде подкрепено. Стабилността, яснотата и сигурността на процесуалните правила са едни от основните гаранции за защита на правата и интересите на засегнатите лица.</p>		<p>определен съобразно компетентната спрямо лицето териториална дирекция по чл. 8.“</p> <p>НАП разполага с информационни системи, които позволяват връчване и получаване на документи по електронен път, което в предвидените в чл. 12, ал. 6 случаи ще позволи и улесни комуникацията между лицата и съответните органи на агенцията.</p> <p>Предложената разпоредба не нарушава утвърдения законов ред и вътрешните правила, както и сигурността при възлагане и контролиране на производството.</p>
--	--	--	--

	<p>С оглед на гореизложеното, направеното предложение за създаване на ново изречение първо в чл. 12, ал. 6 от Кодекса с § 3, т. 4 от ЗИД на ДОПК, не може да бъде подкрепено. Висшият адвокатски съвет настоява за неговото отхвърляне, доколкото ако бъде приета и влезе в сила, тази норма ще създаде несигурност за физическите и юридическите лица, страни в конкретните производства по ДОПК. Възможността ИД на НАП или оправомощен заместник да определят компетентен орган по приходите или публичен изпълнител, без да се съобразяват с общите правила за компетентност, безспорно нарушава правата на физическите и юридическите лица, тъй като чл. 7 и чл. 8 от ДОПК осигуряват сигурността им да са в състояние да установят кой ще е компетентният орган в развиващото се производство и как е определен той.</p> <p>Поради засягането на законните права и интереси на физическите и юридическите лица Висшият адвокатски съвет не подкрепя предложеното изменение в чл. 12, ал. 6 от ДОПК с § 3, т. 4 от ЗИД на ДОПК.</p>		
	<p>2. § 5, т. 1 „В чл. 29 се правят следните изменения и допълнения: 1. В ал. 2 накрая се добавя „или автоматизирано от</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Предложената в § 5, т. 1 от проекта на ЗИД на ДОПК промяна кореспондира с предложеното в § 5,</p>

	<p><i>съответната администрация“.</i></p> <p>Чл. 29 от ДОПК урежда „Връчване на съобщения“, като предложението за допълнение на чл. 29, ал. 2 in fine е не само ненужно, тъй като в ал. 4 на същия член от Кодекса изчерпателно са уредени начините за връчване, между които изрично е регламентирано връчване чрез електронно съобщение с квалифициран електронен подпис на орган на приходите, но и привнася неяснота на разпоредбата. Същото произтича от факта, че терминът „автоматизирано“ не е дефиниран и създава сериозни опасения за двусмислено тълкуване.</p> <p>Остава открит и въпросът как на практика ще се извърши връчването „автоматизирано“ от съответната администрация“ и по какъв начин ще се удостовери не само компетентността на съответното лице, което го извършва, но и точният момент на получаването му от конкретния адресат.</p> <p>Действащият ред за електронно връчване на книжа в административните производства по ДОПК е уредил тези въпроси на задоволително ниво. Документите, актовете и съобщенията се връчват по електронен път, когато физическото или юридическото лице е посочило електронен адрес, чрез изпращане на електронна препратка, при</p>		<p>т. 2 изменение на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. С изменението в разпоредбата на ал. 4 се цели да се разширят възможностите за връчване по електронен път чрез използването и на електронен печат на организацията.</p>
--	--	--	--

	<p>активирането на която надлежно се удостоверява моментът на получаване на съответния документ, като същият е подписан с квалифициран електронен подпис на съответния орган. Горният ред създава работещ механизъм за електронно връчване, в рамките на който законните права и интереси на физическите и юридическите лица са защитени, а приходната администрация разполага с надежден начин за удостоверяване на момента на получаване на съответния документ или акт.</p> <p>Приемането на предлаганото изменение с нищо не усъвършенства електронната комуникация между страните в административните производства по ДОПК, напротив единствено създава условия за нееднакво тълкуване и прилагане на разпоредбите, несигурността в една от основните дейности, без осъществяването на която развитието на което и да било производство би било на практика невъзможно. Ако комуникацията между приходните органи и ответната страна не се развива по ясни и конкретни правила, това единствено би довело до нарушаване правата на страните, излишно забавяне в осъществяване на процесуалните действия и правни спорове относно начина и момента на връчване на документи и актове. Тъй като сроковете</p>		
--	--	--	--

	<p>по ДОПК в много случаи се определят от момента на съобщаване на конкретния акт или документ, нормалното и законосъобразно развитие на административните производства би се нарушило в значителна степен.</p> <p>С оглед на горните съображения, предлаганото допълнение всъщност би създавало проблеми в производствата и с нищо не би ги направило по-ефективни, поради което предложеното допълнение с § 5, т. 1 от ЗИД на ДОПК в чл. 29, ал. 2 in fine от ДОПК не може да бъде подкрепено от Висшия адвокатски съвет.</p>		
	<p><i>3. § 15 „Създава се чл. 91а: Оттегляне Чл. 91а. (1) Удостоверението по чл. 88, ал. 2 може да бъде оттеглено от органа по приходите, който го е издал, по искане на чуждестранна компетентна институция или когато се открият нови факти и обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването му.</i></p> <p><i>(2) Решението за оттегляне се съобщава в 7-дневен срок от издаването му.”</i></p> <p>С §15 от ЗИД на ДОПК се създава нов институт на правото оттегляне на издаден административен акт, който с оглед неговите характеристики, е стабилен административен акт. Според систематичното място на новата</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Предложеният текст на § 15 от проекта ще се прилага за издадени от орган по приходите удостоверения относно законодателството в областта на социалната сигурност. Въвеждането на такава регламентация произтича от прилагането на чл. 76, §3, § 4, ал. 2 и § 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и Решение № А1 от 12 юни 2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, с което е установена процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото</p>

	<p>разпоредба, може да се направи следният анализ:</p> <p>Разпоредбата е поместена в Глава Двадесета, озаглавена „Административно обслужване”, в чл. 88 от ДОПК е регламентирано, че „обслужването” всъщност представлява издаване на документ, имащ значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. В следващите разпоредби е уредена процедурата за издаване на съответното удостоверение и начина на обжалване на отказ от такова.</p> <p>Чл. 88, ал. 2 от ДОПК изрично сочи, че по реда на тази глава се издава, съответно обжалва отказ за издаване на удостоверения съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност. Терминът е дефиниран в 51, т. 21 от ДР на ДОПК.</p> <p>Т.е. законодателят е създал процедура за издаване на подобен документ, начин за обжалване по административен и съдебен ред и пр. Създаването на предлаганата нова разпоредба на чл. 91а, уреждаща оттегляне на вече постановен стабилен административен акт, е ненужна и в противоречие с уредбата както на ДОПК, така и на АПК.</p> <p>Основанията за изменение на акт са принципно изчерпателно регламентираны в сега действащия чл. 133 от ДОПК, което</p>	<p>законодателство и предоставянето на обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. По своята същност формуляр А1 е документ, който удостоверява в коя държава членка се плащат задължителните осигурителни вноски, т.е. с него се удостоверява приложимото осигурително законодателство. В този смисъл удостоверение А1 представлява документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Към настоящия момент органът, издал този документ, не разполага с процесуална възможност за оттеглянето му дори и в случаите на стартиране на процедура на диалог по Решение № А1, когато са налице съмнения за правилността на документа с искане на чуждестранна компетентна институция за оттеглянето му или при откриване от орган по приходите на нови обстоятелства относно фактите, въз основа на които е издадено удостоверението. Тъй като с оттеглянето на издаденото удостоверение се променя статутът на лицето по отношение на приложимото осигурително законодателство, като се приема, че</p>
--	--	---

	<p>обезсмисля създаването на коментиранията разпоредба.</p> <p>От друга страна, за неуредените в Кодекса въпроси, се прилага уредбата на АПК, който не предвижда такъв институт на оттегляне. Недопустимо е стабилен административен акт да бъде оттеглен, тъй като правните субекти разчитат именно на стабилността на актовете, имащи значение за признаване или погасяване на правила и задължения. Ако бъде допуснато нарушаването на тази установеност, то непременно биха се засегнали и правата и задълженията на засегнатите субекти.</p> <p>Поради горепосочените съображения направеното предложение за създаване на нов институт на административното право не трябва да бъде подкрепено, а оспорено, като застрашаващо законните права и интереси на физическите и юридическите лица. С оглед на това и следващите параграфи, предвиждащи промени в уредбата на ДОПК във връзка със създаването на новия чл. 91а трябва да бъдат отхвърлени.</p>		<p>спрямо него осигурителното законодателство на Република България е неприложимо, оттеглянето би могло да бъде приравнено на отказ за издаване на удостоверение А1. В тази връзка е предвидена възможност за обжалване по административен и съдебен ред на решението за оттегляне на издаденото удостоверение при наличие на правен интерес за това.</p> <p>Обръщаме внимание, че чл. 133 от ДОПК се прилага по отношение на влезли в сила ревизионни актове, какъвто характер удостоверенията А1 нямат. Предложението отразява спецификата на удостоверението А1. ДОПК като специален процесуален закон съдържа преобладаващо разпоредби, които се отклоняват от общото административно производство, като съгласно § 2 от ДР на ДОПК разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс се прилагат субсидиарно за неуредените с този кодекс случаи.</p>
	<p>4. § 23, т. 1, б. б) „В чл. 121а се правят следните допълнения: 1. В ал. 3...б) създава се изречение трето: „Обезпечението, предоставено в пари или</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Предложеният 3-дневен срок е твърде кратък с оглед административните процедури, които трябва да бъдат изпълнени при</p>

	<p><i>безусловна и неотменяема банкова гаранция се освобождава от компетентната териториална дирекция по чл. 8.“</i></p> <p>Чл. 121а от ДОПК регламентира налагането на предварително обезпечение при фискален контрол, с оглед на което предложените изменения и допълнения в разпоредбата със ЗИД на ДОПК следва, принципно, да бъдат подкрепени, доколкото същите усъвършенстват уредбата и целят по-добра защита на засегнатите субекти. Целесъобразно е в тази връзка да бъде направено допълване на горесцитираната разпоредба, като в края ѝ да бъде добавено — „в тридневен срок”, така тя би придобила следната редакция:</p> <p><i>„Обезпечението, предоставено в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция се освобождава от компетентната териториална Дирекция по чл. 8 в три дневен срок.“</i></p> <p>Същото е съобразено с предвидените кратки срокове по чл. 121 а от ДОПК и би защитило правата на физическите и юридическите лица в максимална степен, предвиждайки нормативно определен срок за освобождаване на наложената обезпечителна мярка, когато лицето е предоставило заместващо имущество в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция.</p>		<p>връщане на гаранцията – като проверка за основание или отпаднало основание за гаранцията, проверка за наличие на обстоятелства за усвояване на гаранцията, административнопроцесуални и технически действия за връщане. В тази връзка по-подходящо би било да се прилага общият 14-дневен срок в административното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 срокът в административното производство е 14-дневен, когато не е установен от закона или определен от органа по приходите, съответно от публичния изпълнител.</p>
--	--	--	--

	<p>С предложената редакция не биха били засегнати интересите на фиска, тъй като основанието за налагане на предварителното обезпечение при фискален контрол в тази хипотеза е установено, че не е налице, а предлаганият кратък срок за отмяната му от компетентния орган цели единствено защита на интересите на правния субект, доколкото неговото имущество следва да бъде освободено във възможно най-кратък срок при установена липса на основание за налагане на обезпечение.</p> <p>Наред с това, ако не се регламентира конкретен кратък срок, в който приходните органи да са изрично задължени да вдигнат наложеното предварително обезпечение, се създава несигурност относно срока, в който съответното имущество трябва да бъде освободено. Щом законодателят е сметнал за законосъобразно да уреди изключително кратки срокове за налагане на мерките по чл. 121а от ДОПК, то следва да бъде нормативно уреден и конкретен, кратък срок за вдигане на обезпечението.</p> <p>С оглед на това, Висшият адвокатски съвет подкрепя предложените изменения и допълнения с § 23 от ЗИД на ДОПК, както и направеното предложение за допълнение на чл. 121а, ал. 3, изр. 3 от ЗИД на ДОПК в настоящето становище.</p>		
--	---	--	--

	<p>5. § 35 „В чл. 171, ал. 2 думите „освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па” се заменят с „освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.“</p> <p>Предлаганата редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК предвижда сериозни изменения в уредбата на института на давността за публичните задължения на физическите и юридическите лица, тъй като създава нови основания за неприлагането на абсолютната 10-годишна давност.</p> <p>Институтът на давността е уреден в чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, като абсолютният давностен срок намира уредба в чл. 171, ал. 2, изрично предвиждайки, че с изтичането на 10 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Предложеното изменение на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвиждащо изключение от общото правило на разпоредбата по отношение на публичните вземания, предявени в производството по несъстоятелност е насочено срещу погасяване на предявени публични вземания в производството по несъстоятелност поради изтичане на абсолютната давност и препятстване на тяхното удовлетворяване при разпределение, поради което е насочено именно към осигуряване събирането на публичните вземания.</p> <p>Следва да се отбележи, че в Търговския закон се съдържат към настоящия момент разпоредби, уреждащи спирането и прекъсването на давността по отношение на вземанията на частноправните кредитори (чл. 628а, чл. 685а, чл. 707б). Тези разпоредби обаче съгласно съдебната практика предвид сегашната редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК се считат за неприложими по отношение на публичните вземания. Направеното предложение цели да уеднакви режима на давността по отношение на предявените вземания на всички</p>
--	--	---------------------	---

	<p>да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.</p> <p>Законодателят е предвидил, че срок от 10 години е напълно достатъчен, за да може публичният взискател, ако прояви действеност да събере задължението на конкретното лице. Това се потвърждава и от сега действащите основания за неприлагане на 10-годишната абсолютна давност, касаещи разсрочване, отсрочване или спиране на изпълнението по искане на длъжника. Очевидно в тези случаи не само приходните органи са извършили необходимото, за да съберат съответните задължения, но и самият длъжник е показал, че има намерение да изпълни. В тези случаи прилагането на 10-годишния абсолютен давностен срок наистина не би било оправдано, поради което същите са регламентирани като основания за неприлагането му в сега действащата редакция на разпоредбата.</p> <p>С предложените промени обаче неприложението на абсолютната давност се обвързва със съществуването на производство по несъстоятелност, в</p>	<p>кредитори на несъстоятелния длъжник, независимо дали са кредитори по публични вземания или кредитори по частноправни вземания.</p> <p>Не споделяме и становището, че се елиминира въведената 10-годишна абсолютна погасителна давност за публични задължения по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, заради това, че не са проведени експедитивни наказателни производства, производства по несъстоятелност и спорове по глава шестнадесета, Раздел II „а“ от ДОПК и затова са продължили 10-години. На длъжника в производството по несъстоятелност са дадени широки процесуални права да оспорва актовете на синдика и съда по несъстоятелността и съответно да забави процеса на осребряване и разпределение на суми в производството по несъстоятелност. По отношение на неприлагането на абсолютната давност в случаите на наказателни производства, от изхода на които зависи установяването или събирането на публичното вземане, следва да се отбележи, че в тази хипотеза в периода на висящността на наказателното производство, на основание чл. 172, ал. 1, т. 6 от</p>
--	--	---

	<p>рамките на което е предявено съответното публично вземане, образувано е наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публично задължение или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па. Ако тези основания за неприлагане на абсолютната давност бъдат приети и влязат в сила, това на практика би елиминирало този институт.</p> <p>Производствата, при наличието на които се предлага да не бъде прилагана абсолютната давност, притежават редица характеристики, които на практика водят до приключването им след изключително дълъг период от време. В много случаи този период е равен или дори надхвърля предвидения 10-годишен период за погасяване на публичните задължения с абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Горното се дължи от една страна на сложността на производството по несъстоятелност и съобразените с неговите цели многобройни възможности за обжалване на актове до окончателното му приключване с изчерпване на масата на несъстоятелността, от друга, поради спецификите на досъдебната и съдебна фаза на наказателния процес, практически необходимото време за извършване на необходимите следствени действия, както</p>	<p>ДОПК действия за установяване или събиране на вземането не могат да бъдат предприемани от органите по приходите или публичните изпълнители, защото обикновено изходът на наказателното производство е преюдициален за тези действия. В наказателното производство на лицата са предоставени множество процесуални права във връзка с правото им на защита, което понякога води до изключително дълги досъдебни и съдебни процедури. В практиката често се случва след продължителни производства, независимо че давността спира по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, когато вече могат да бъдат предприети действия за установяване или събиране на публичните вземания, абсолютната давност да е изтекла. Така публичният, фискалният интерес остава неудовлетворен.</p> <p>По отношение на неприлагането на абсолютната давност при подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК, обръщаме внимание, че основанието е вече регламентирано в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, бр. 64 от 2019</p>
--	---	---

	<p>и сложността на споровете по глава шестнадесета, раздел Па, регламентираща Процедура за разрешаване на спорове между държави - членки на Европейския съюз, във връзка със спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане или други международни договори със сходен характер. Изтичането на абсолютната давност по ДОПК за публични задължения не може да бъде поставяно в зависимост от развитието и приключването на тези производства.</p> <p>Целта въобще на съществуването на института на абсолютната давност по смисъла на чл. 171, ал. 2 от ДОПК е именно да ограничи в специфичен времеви отрязък периода, през който публичното задължение може да бъде изпълнено по принудителен път. Този институт действа като защита за интересите на физическите и юридическите лица, след като е изтекъл един достатъчно дълъг период от време, публичните им задължения да бъдат погасявани по давност независимо от спирането и прекъсването ѝ. С оглед и на тази цел, законодателят е уредил т. нар. обикновена 5-годишна давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, регламентирайки основания за спирането и прекъсването ѝ, измежду които вече е посочено наказателно производство от</p>		<p>г. В глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК е уредена специална процедура с няколко етапа, която се инициира от физическо или юридическо лице, дори когато е налице влязъл в сила ревизионен акт. Доколкото процедурата се инициира от лицето с оглед избягване на двойно данъчно облагане, неприлагането на абсолютната давност не накърнява по никакъв начин правата и интересите му, а процедурата във всичките ѝ аспекти е в негов интерес.</p> <p>Тъй като процедурата има за цел спорът да бъде разрешен във всички случаи със споразумение, с неприлагането на института на абсолютната давност в този случай се предотвратява рискът лицето да се възползва от продължителността на процедурата и от разликите в законодателствата на различните държави, при което след постигането на споразумение данъкът да не може да бъде събран в България (в хипотезата, когато държавите се споразумеят, че лицето подлежи на облагане в България).</p>
--	--	--	--

	<p>значение за установяване на конкретни публични задължения, предвидени са и основания за спиране на развиващо се ревизионно производство, през който период давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК също не тече. Т.е. защитата на държавния интерес е достатъчно добре осигурена.</p> <p>Абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК има за цел не само да защити интересите на лицата, но и да дисциплинира приходните органи и публичните изпълнители при осъществяване на правомощията им. Именно „заплахата” от изтичането на 10-годишната абсолютна давност осигурява развитието на производствата по ДОПК в разумни времеви граници и гарантира тяхното приключване в сравнително разумни срокове. Ако тази гаранция бъде практически отменена чрез обвързването на института с горепосочените основания би се стигнало до абсурдни ситуации, в които да се търси събиране на публични задължения, изискуеми преди 15/20 години или да се осъществяват ревизионни производства 10, 11 и повече години, докато се чака приключването на производството по несъстоятелност или наказателното производство и пр. Очевидно това е нецелесъобразно и сериозно засяга правната сфера на</p>		
--	--	--	--

	<p>физическите и юридическите лица.</p> <p>Не по-малко важно е да се посочи, че Държавата в производствата по несъстоятелност е привилегирован кредитор, за да не е необходимо въвеждането на това основание. От гледище на практиката, ако съответният длъжник не разполага с достатъчно активи в масата на несъстоятелността за изпълнение на задълженията към присъединените кредитори, то дали е била приложена или не абсолютната давност, се явява без значение, защото няма имущество, с което да се удовлетвори Държавата.</p> <p>При наказателните производства оценка за относимостта им към съответното публично задължение би могла да бъде направена единствено при техния окончателен изход. Това би довело в не малък брой случаи до водене на съдебни спорове единствено с оглед изясняване на значимостта на изход на наказателно производство за установяването на публични задължения, което на практика ще отнеме прекалено дълъг период от време и ще утвърди фигурата на т.нар. „вечен длъжник“.</p> <p>С оглед защитата и запазването на правата и законните интереси на физическите и юридическите лица, както и осигуряване на решаване на правните спорове и</p>		
--	--	--	--

	<p>осъществяване на производствата по ДОПК в разумни срокове, предлаганите изменения и допълнения с §35 от ЗИД на ДОПК в чл. 171, ал. 2 от ДОПК са нецелесъобразни и незаконосъобразни и Висшият адвокатски съвет настоява за тяхното отхвърляне.</p>		
	<p>6. § 53 „Създава се чл. 275а: „Прилагане на СИДДО без основание“ Който не внесе или внесе в по-малък размер данък съгласно Закона за корпоративното подоходно облагане или Закона за Данъците върху доходите на физическите лица в установения срок за внасяне на данъка, без да са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО, се наказва с глоба — за физическите лица, или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева. При повторно нарушение наказанието е глоба за физическите лица или имуществена санкция за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева. ”</p> <p>На практика предложената разпоредба предвижда неизпълнение на данъчно задължение или изпълнение в по-малък</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Включително и СЕС, в Решението по дело С-553/16 от 25.07.2018 г., е приел, че „в случая необходимостта да се гарантира събирането на данъка при източника върху трансграничните плащания и ефективността на данъчния контрол в трансгранични положения като разглежданите в главното производство, изглежда, обосновава налагането на санкции на дружествата, които не плащат данъците в предвидените срокове и представят със закъснение документите, доказващи, че могат да предявят право на освобождаване от задължението за плащане на посочените данъци“.</p> <p>Предложената с новия чл. 275а санкция няма нищо общо със случаите, в които ще се дължи лихва, в които и самият данък ще е дължим. В тази връзка позоваването на този механизъм в настоящия случай е</p>

	<p>размер, поради липса на основания за приложението на СИДДО, в определен срок, да бъде въздигнато в административно нарушение.</p> <p>Систематичното място на разпоредбата е в Дял пети „Административнонаказателни разпоредби” и е поместена веднага след чл. 275 „Недеклариране” от ДОПК.</p> <p>Въздигането на невнасяне на данък при източника или внасянето му в по-малък размер, поради недоказване на основанията за СИДДО, в административно нарушение е недопустимо и противоречи на общите принципи на административнонаказателната отговорност. С предложената разпоредба е извършено смесване на налагането на санкция, поради извършено административно нарушение, и неизпълнението или частичното неизпълнение на данъчно задължение, което не е административно нарушение, а публично задължение.</p> <p>Това са два различни фактически състава. Неизпълнението/частично неизпълнение на публично задължение не е административно нарушение, санкцията за него е мораторната лихва, която лицето дължи до окончателното изпълнение на съответното задължение, но не и глоба или имуществена санкция, фиксирана по размер, в случая - тя е относително</p>	<p>некоректно.</p> <p>Размерът на санкцията не е прекалено висок тъй като дори и забавянето при доказване на основанията за прилагане на СИДДО да е голямо, например няколко години и размерът на дохода реализиран от чуждестранното лице да е значителен, например милиони левове, нейният размер е ограничен до 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева, съответно при повторно нарушение - до 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева.</p> <p>Що се отнася до това дали за невнасяне на данък е допустимо да се налага административнонаказателна санкция, следва да се отбележи, че в данъчните закони има редица санкции, при които, независимо от конкретната формулировка, санкция се налага за това, че поради някакво действие или бездействие (например невярно или непълно деклариране, непредставяне на документ и т.н.) е внесен данък в по-малък размер или не е внесен данък поради това че е приложено освобождаване от данък. Нарушението и в хипотезата на чл. 275а е в това, че не е удостоверено</p>
--	---	--

	<p>определена — 5 на сто от невнесения данък, но не повече от 15 000 лв.</p> <p>Административно нарушение би представлявало недекларирането на съответното данъчно задължение в нормативно определените срокове, за което е предвидена санкция по чл. 275 от ДОПК, но невнасянето на дължимия данък не е и не може да бъде третирано от законодателя като административно нарушение. Липсата на разграничение между двете показва ниска правна култура, доколкото става въпрос за основни положения на административната отговорност и на събирането на публични задължения, а и абсолютно неразбиране на материята, в която се предлагат изменения.</p> <p>Приемането на разпоредбата би довело до практическото превръщане на данъчното задължение в санкция. При влизането ѝ в сила и приложението ѝ на практика, ще се стигне до ситуация, в която дадено данъчнозадължено лице би дължало данък, лихва за забава върху невнесения или частично внесения данък и същевременно с това ще му бъде наложена и санкция по чл. 275а от ДОПК за невнесения данък, водещо до откровено абсурдната и незаконосъобразната ситуация да се дължи данък, лихва за забава върху данъка и санкция за</p>		<p>основанието за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, а не за невнасянето на данък по принцип. Удостоверяването на основанието за прилагане на СИДДО е предпоставка за освобождаването от данък. Не може да се приложи СИДДО с произтичащото от това намаляване/освобождаване от данък, ако не е удостоверено основанието за това. Точно това има за цел да санкционира разпоредбата, тъй като в практиката често се наблюдава обратното, а обикновено материалният интерес е в значителни размери. Предвид превантивната функция на административнонаказателната отговорност, целта е не само да се гарантира удостоверяване на основанието за прилагане на СИДДО, но да се гарантира своевременното му удостоверяване.</p>
--	--	--	---

	<p>неизпълнението на данъчното задължение едновременно.</p> <p>Данъчното законодателство на Република България, както и ДОПК уреждат ясно и недвусмислено, че за неизпълнение на данъчно задължение в срок, се дължи лихва за забава върху неговия размер, а не се налага санкция за извършено административно нарушение, тъй като неизпълнението на данъчните задължения не е и никога не е било еквивалентно на такова, а неизпълнението в срок винаги се е санкционирало чрез налагането на мораторна лихва, но не и чрез относително определено наказание глоба или имуществена санкция.</p> <p>С оглед на тези съображения, Висшият адвокатски съвет намира, че предлаганата нова разпоредба на чл. 275а от ДОПК с § 53 от ЗИД на ДОПК трябва да бъде отхвърлена, като противоречаща на основните начала на административно-наказателната отговорност и на недвусмисленото разграничение на данъчните задължения и тяхното евентуално неизпълнение от административните нарушения в данъчното законодателство на Република България.</p>		
--	---	--	--